

558

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 marca 1996 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 11 ustęp 1 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r., został złożony dnia 30 stycznia 1996 r. Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, jako depozytariuszowi tej konwencji, dokument ratyfikacji wymienionej konwencji przez Rzeczpospolitą Polską.

Zgodnie z artykułem 11 ustęp 3 konwencji wchodzi ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 maja 1996 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 11 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie dnia 4 sierpnia 1978 r.

2. Następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:

Austria	11 sierpnia 1977 r.
Belgia	31 października 1985 r.
Cypr	26 lutego 1979 r.
Republika Czeska	15 kwietnia 1992 r.
Dania	27 czerwca 1978 r.
Finlandia	9 lutego 1990 r.
Francja	21 września 1987 r.
Niemcy	3 maja 1978 r.
Grecja	4 sierpnia 1988 r.
Islandia	11 lipca 1980 r.
Irlandia	21 lutego 1989 r.
Włochy	28 lutego 1986 r.
Liechtenstein	13 czerwca 1979 r.
Luksemburg	11 września 1981 r.
Holandia	18 kwietnia 1985 r.
Norwegia	10 stycznia 1980 r.
Portugalia	14 grudnia 1981 r.
Republika Słowacka	15 kwietnia 1992 r.
Hiszpania	20 maja 1980 r.
Szwecja	15 września 1977 r.
Szwajcaria	19 maja 1983 r.
Turcja	19 maja 1981 r.
Wielka Brytania	24 lipca 1978 r.

3. Następujące państwa złożyły poniższe zastrzeżenia i oświadczenia:

BELGIA

Zastrzeżenie zgłoszone w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 31 października 1985 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Rząd belgijski, powołując się na art. 13 ust. 1 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, oświadcza, co następuje:

Belgia zastrzega prawo odmowy wydania za jakiegokolwiek przestępstwo określone w art. 1, które uzna za przestępstwo polityczne, przestępstwo pozostające w związku z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Belgia zobowiązuje się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a zwłaszcza:

- że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia lub wolności osób albo
- że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo
- że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub niehumanitarny.

CYPR

Zastrzeżenie i oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 26 lutego 1979 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Składając dokument ratyfikacyjny, Stały Przedstawiciel oświadcza, że Republika Cypru zgłasza następujące zastrzeżenie, zgodnie z art. 13 ust. 1 konwencji:

„Rząd Republiki Cypru zastrzega prawo odmowy wydania w stosunku do jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uważa za przestępstwo polityczne”;

oraz następujące oświadczenia:

- „a) W związku z art. 7 konwencji oraz zgodnie z cypryjską ustawą z 1979 r. o rozszerzeniu właściwości sądów powszechnych w sprawach niektórych przestępstw o charakterze terrorystycznym (Extension of Jurisdiction of National Courts with respect to certain Terrorist Offences Law of 1979), uchwaloną przez Izbę Przedstawicieli Republiki Cypru w dniu 18 stycznia 1979 r., cypryjskie sądy powszechne mogą rozpoznawać sprawy osób po-

dejranych o popełnienie przestępstw określonych w art. 1 konwencji.

- b) w związku z tym Rząd Republiki Cypru pragnie ponadto powiadomić, że zastrzeżenia i oświadczenia zgłoszone w dniu 22 stycznia 1971 r. przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. pozostają w mocy."

DANIA

Oświadczenie i zastrzeżenie zgłoszone w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 27 czerwca 1978 r. (oryginał w jęz. francuskim)

1. Tymczasowo postanowień konwencji nie stosuje się do Wysp Owczych oraz Grenlandii.

2. Rząd duński, zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule, zastrzega sobie prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne.

FINLANDIA

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie przyjęcia, złożonym w dniu 9 lutego 1990 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Rząd Finlandii, zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule, zastrzega prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne.

FRANCJA

Oświadczenie zgłoszone w czasie podpisywania w dniu 27 stycznia 1977 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Decydując się na podpisanie w dniu dzisiejszym Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, Rząd kierował się chęcią zmanifestowania swojej solidarności z innymi państwami europejskimi w zwalczaniu zagrożenia, które spowodowało — i nadal powoduje — liczne niewinne ofiary i które słusznie wywołuje wzburzenie opinii publicznej.

Podpisanie konwencji jest logicznym następstwem działań podejmowanych od wielu lat, które pozwoliły nam przy różnych okazjach na udoskonalenie przepisów prawa wewnętrznego, a także na ratyfikowanie konwencji haskiej i montrealskiej, dotyczących terroryzmu powietrznego.

Jest oczywiste, że skuteczność tej walki należy pogodzić z poszanowaniem podstawowych zasad nasze-

go prawa karnego i naszej konstytucji, która stanowi w preambule, iż „każda osoba prześladowana ze względu na jej działalność na rzecz wolności korzysta z prawa azylu na terytorium Republiki”.

Jest także jasne, że solidarność, tak podkreślana w niniejszej konwencji Rady Europy, może zaistnieć wyłącznie pomiędzy państwami, które dzielą wspólne ideały wolności i demokracji.

Francja uzależnia zatem wykonywanie konwencji od pewnych warunków. Zgłosi ona, w chwili ratyfikowania, konieczne zastrzeżenia uwzględniające powyżej przedstawione obawy i zapewniające, że w żadnym przypadku nie zostaną zagrożone prawa człowieka.

Istnieje ponadto kwestia o wielkim znaczeniu dla Rządu: chodzi o sukces prac podjętych przez Dziewiątkę w tej samej dziedzinie w następstwie decyzji Rady Europy z dnia 13 lipca 1976 r. Pragniemy uniknąć ryzyka niezgodności pomiędzy tymi dwoma dokumentami; Rząd nie zamierza zatem ratyfikować konwencji przed zakończeniem prac nad dokumentem Dziewiątki.

Podejmowanie działań przeciwko przejawom terroryzmu nie zwalnia nas od zajmowania się problemem politycznym, to jest przyczynami terroryzmu. Pod wieloma względami, w rzeczywistości, prawdziwa walka z nimi jest walką o sprawiedliwy pokój, gwarantujący każdej osobie jej usprawiedliwione prawa.

Zastrzeżenie i oświadczenia zgłoszone w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 21 września 1987 r. (oryginał w jęz. francuskim).

Zastrzeżenie

Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że zastrzega sobie prawo odmowy wydania, zgodnie z art. 13 ust. 1 konwencji.

Oświadczenia:

1. Francja pragnie przywołać, zgodnie z oświadczeniem złożonym w czasie podpisywania konwencji w dniu 27 stycznia 1977 r., że walkę z terroryzmem należy pogodzić z poszanowaniem podstawowych zasad naszego prawa karnego i naszej konstytucji, która stanowi w preambule, iż „każda osoba prześladowana ze względu na jej działalność na rzecz wolności korzysta z prawa azylu na terytorium Republiki”, a także że wykonywanie Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu nie może powodować ograniczania prawa do azylu.

2. Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że będzie stosował postanowienia Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu wyłącznie do czynów popełnionych po jej wejściu w życie.

3. Zgodnie z art. 12 ust. 1 konwencji Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, że postanowienia Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu mają zastosowanie do terytoriów departamentów europejskich i zamorskich Republiki Francuskiej.

GRECJA

Zastrzeżenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Grecji z dnia 5 września 1988 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 6 września 1988 r.¹⁾ (oryginał w jęz. francuskim)

Grecja oświadcza, na podstawie art. 13 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, że zastrzega sobie prawo, zgodnie z ustępem pierwszym tego artykułu, odmowy wydania za jakiegokolwiek przestępstwo określone w art. 1 konwencji, jeżeli podejrzany o popełnienie przestępstwa został oskarżony ze względu na swoją działalność na rzecz wolności.

¹⁾ Treść listu:

„Panie Sekretarzu Generalny,

Jak Pan wie, w dniu 4 sierpnia 1988 r. Grecja złożyła dokument ratyfikacyjny Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r.

Jak zaznaczono wprost w dokumencie ratyfikacyjnym, wzmiankowana konwencja została zatwierdzona w Grecji przez ustawę nr 1789/1988, ogłoszoną w Dzienniku Ustaw Nr 133 z dnia 20 czerwca 1988 r. (część A). Otóż w art. 1 tej ustawy, której tekst oryginalny w jęz. greckim przedstawiam w załączeniu, po zwyczajowej formule zatwierdzenia konwencji następuje oświadczenie, że zatwierdzenie nastąpiło z następującym zastrzeżeniem Parlamentu:

»Grecja oświadcza, na podstawie art. 13 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, że zastrzega sobie prawo, zgodnie z ustępem pierwszym tego artykułu, odmowy wydania za jakiegokolwiek przestępstwo określone w art. 1 konwencji, jeżeli podejrzany o popełnienie przestępstwa został oskarżony ze względu na swoją działalność na rzecz wolności«.

Jest jasne, że wzmianka o ustawie nr 1789/1988, zarówno bezpośrednia, jak i ogólna, zawarta w naszym dokumencie ratyfikacyjnym, odnosi się do całego artykułu 1 tej ustawy, który stanowi jej najważniejszy przepis materialny, a także że w sposób oczywisty zawiera powyższe zastrzeżenie. Zastrzeżenie należy zatem traktować jako nieodłączną część dokumentu ratyfikacyjnego, tak jak stanowi ono integralną część wymienionej ustawy zatwierdzającej konwencję.

Niestety, na skutek błędu, zastrzeżenie to nie zostało w sposób jasny i szczególnie zgłoszone jako takie Sekretariatowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego, jak wymaga tego zwykła praktyka w takich przypadkach.

Tak więc, w celu naprawy tego błędu, uzupełnienia i wyjaśnienia naszego dokumentu ratyfikacyjnego niniejszym przekazujemy Panu, jako depozytariuszowi konwencji, tekst powyżej przedstawionego zastrzeżenia, które wywoła skutek w dniu, w którym konwencja wejdzie w życie w stosunku do Grecji.

Przepraszając za ten błąd, proszę Pana, Panie Sekretarzu Generalny, o przyjęcie wyrazów najwyższego szacunku”.

HOLANDIA

Zastrzeżenie i oświadczenie zawarte w dokumencie przyjęcia złożonym w dniu 18 kwietnia 1985 r. (oryginał w jęz. angielskim)

1. Królestwo Holandii przyjmuje konwencję dla Królestwa w Europie.

2. W poszanowaniu art. 13 ust. 1 konwencji Królestwo Holandii zastrzega prawo odmowy wydania w odniesieniu do jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1 konwencji, łącznie z usiłowaniami popełnienia takiego przestępstwa i udziałem w jego popełnieniu, jeżeli uzna je za przestępstwo polityczne lub przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym.

ISLANDIA

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 11 lipca 1980 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Rząd Islandii, zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule, zastrzega prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

MALTA

Zastrzeżenia zawarte w liście Pierwszego Wicepremiera oraz Ministra Sprawiedliwości i Spraw Parlamentarnych Malty z dnia 5 listopada 1986 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie podpisywania konwencji w tym samym dniu (oryginał w jęz. angielskim)

— Rząd Republiki Malty podpisuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem postanowień konstytucji maltańskiej odnoszących się do ekstradycji za przestępstwa o charakterze politycznym; ponadto oświadcza, że zgodnie z art. 13 ust. 1 konwencji zastrzega prawo odmowy wydania za jakiegokolwiek przestępstwo określone w art. 1 konwencji, jeżeli uzna je za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

— Rząd Republiki Malty oświadcza ponadto, że nie uważa się za związany postanowieniami art. 2 i zastrzega prawo odmowy udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych, jeżeli władze maltańskie uznają czyn za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

NIEMCY

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Republiki Federalnej Niemiec

z dnia 3 maja 1978 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 3 maja 1978 r. (oryginał w jęz. niemieckim)

Ze skutkiem na dzień, w którym konwencja wejdzie w życie w stosunku do Republiki Federalnej Niemiec, będzie ona także miała zastosowanie do Landu Berlina, z zastrzeżeniem praw, obowiązków i przepisów prawa Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki.

W szczególności obywateli Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki nie będzie można wydać bez zgody właściwego Komendanta Sektora.

NORWEGIA

Zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania konwencji w dniu 27 stycznia 1977 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Królestwo Norwegii oświadcza, że zastrzega, zgodnie z przepisem art. 13 ust. 1 konwencji, prawo odmowy wydania w odniesieniu do jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, jeżeli uzna je za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo popełnione z pobudek politycznych.

Królestwo Norwegii nie uważa się za związane postanowieniami art. 8 i zastrzega sobie prawo odmowy wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej w sprawach karnych w sprawie przestępstwa, które organy norweskie uznają za przestępstwo polityczne, mające związek z przestępstwem politycznym albo popełnione z pobudek politycznych.

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 10 stycznia 1980 r. (oryginał w jęz. angielskim)²⁾

Norwegia oświadcza, że zastrzega sobie prawo odmowy wydania, a także udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uzna za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Norwegia zobowiązuje się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a w szczególności:

- a) że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia lub wolności osób albo
- b) że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo

²⁾ Niniejsze zastrzeżenie zastępuje zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania konwencji.

- c) że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub nieludzki.

PORTUGALIA

Zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania konwencji w dniu 27 stycznia 1977 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Portugalia, jako państwo wezwane, nie uwzględni wniosku o ekstradycję, jeżeli przestępstwa zagrożone są karą śmierci w państwie wzywającym, zgodnie z art. 11 Europejskiej konwencji o ekstradycji, której Portugalia nie jest stroną.³⁾

Portugalia podpisuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem gwarancji i przepisów konstytucyjnych odnoszących się do zakazu wydawania z powodów politycznych.

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 14 grudnia 1981 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Jako państwo wezwane Portugalia nie uwzględni wniosku o ekstradycję, jeżeli przestępstwa zagrożone są w państwie wzywającym karą śmierci, karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem polegającym na dożywotnim pozbawieniu wolności.

SZWAJCARIA

Zastrzeżenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 19 maja 1983 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Szwajcaria oświadcza, że zastrzega sobie prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uzna za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Szwajcaria zobowiązuje się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a w szczególności:

- a) że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia lub wolności osób albo
- b) że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo
- c) że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub nieludzki.

SZWECJA

Zastrzeżenie zawarte w liście Ministra Spraw Zagranicznych Szwecji z dnia 11 lipca

³⁾ Portugalia stała się stroną Europejskiej konwencji o ekstradycji od dnia 25 kwietnia 1990 r.

1977 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 15 września 1977 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Rząd szwedzki zgodnie z postanowieniami art. 13 konwencji, a także uwzględniając zobowiązania zawarte w tym artykule zastrzega prawo odmowy wydania w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznaje za przestępstwo polityczne.

WIELKA BRYTANIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 24 lipca 1978 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, po rozważeniu konwencji, niniejszym potwierdza ją i ratyfikuje w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, wysp Jersey, Guernsey i Man.

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Wielkiej Brytanii z dnia 17 listopada 1988 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 21 listopada 1988 r. (oryginał w jęz. angielskim)

Mam zaszczyt poinformować, zgodnie z art. 12 ust. 2 konwencji, że Rząd Wielkiej Brytanii niniejszym rozszerza stosowanie tej konwencji na Gibraltar.

WŁOCHY

Zastrzeżenie zgłoszone w czasie podpisywania w dniu 27 stycznia 1977 r., a następnie potwierdzone w czasie składania dokumentów ratyfikacyjnych w dniu 28 lutego 1986 r. (oryginał w jęz. francuskim)

Włochy oświadczają, że zastrzegają sobie prawo odmowy wydania, a także udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uznają za przestępstwo polityczne, przestępstwo mające związek z przestępstwem politycznym albo przestępstwo popełnione z pobudek politycznych; w takim przypadku Włochy zobowiązują się do należytego uwzględnienia przy ocenie charakteru przestępstwa jego szczególnej wagi, a w szczególności:

- a) że spowodowało ono zbiorowe zagrożenie życia, integralności fizycznej lub wolności osób albo
- b) że jego skutki dotknęły osób nie związanych z motywami przestępstwa, albo
- c) że przestępstwo popełniono w sposób okrutny lub z nienawiści.

4. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami konwencji, oraz o innych zmianach można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *D. Rosati*